

Casaldàliga, ressons d'un líder compartit

Dm, 8/09/2020 per Catalunya Religió

(Laura Mor -CR) Si alguna cosa s'ha fet visible aquest estiu arran de la mort del [bisbe Pere Casaldàliga](#) és la seva capacitat d'impactar al cor de la gent. I de gent ben diversa. Encara n'arriben moltes reflexions i ressons. Els homenatges i els actes de comiat també són una bona ocasió per recordar què el movia. Com la missa que es va fer per la Mare de Déu d'agost a Balsareny. O com la que s'emetrà [aquest dimarts](#) des del Cor de Maria de Barcelona, i que es podrà seguir a Ràdio Estel i per streaming al canal de Youtube dels Missioners Claretians:

Líder carismàtic, el bisbe Pere tenia "la capacitat de somiar i dir-nos amb tot l'atreviment, i potser amb tota la veritat, que ell vol una Església vestida d'Evangelí i sandàlies, que estigui realment al servei de la vida". Així ho apunta el claretia **Joan Soler**, amic i germà de congregació de Casaldàliga.

Plena identificació amb les benaurances

Soler, que presideix l'[Associació Araguaia amb el Bisbe Casaldàliga](#), posa l'accent en la "identificació plena del Pere amb les benaurances". "En Pere és les benaurances", subratlla. Considera que per això "és tan transparent en les diferents dimensions de viure l'evangelí". Hi afegeix que "Jesús és la seva força i el seu fracàs" i que "és interessant aquest projecte de vida de donar-se radicalment".

Ho lliga amb les seves paraules sobre el martiri i la seva llarga vida: "Si moro als noranta i tants anys, i se'm dóna la vida fins quedar prostrat en un llit o un sofà, de qualsevol manera la presència del martiri a la meua vida, crec que haurà estat un sagrament fabulós", va escriure.

Un bisbe "amorosament crític amb l'Església"

Del seu servei episcopal, Soler què en deia el mateix Casaldàliga: "por este mero

hecho de ser también obispo, no voy a ponerme piedras en la honda cavidad del pecho". El president de l'Associació Araguaia ho interpreta des del seu "viure aquest servei episcopal des de les benaurances, des del servei radical d'un projecte del Regne".

"Sí, en Pere és bisbe, però al mateix temps té la gran llibertat de ser amorosament crític amb aquesta Església que ha pres costums que venen d'aquest sistema". En la línia del que diu Casaldàliga: "L'Església que està al servei del Regne, edifica i, si no, té el risc de convertir-se en un obstacle".

Assenyala "la llibertat amb què el Pere desemmascara el sistema de l'imperi, el neocapitalisme, amb què defensa els drets dels més febles enfront d'aquesta fera ferotge". I la compara amb "la llibertat amb què Pere fa la seva crítica, amorosa, de l'Església perquè vol que sigui més evangèlica, que la dona hi tingui una presència més plena, que es reinventin els ministeris, que parteixi de la comunitat". Ho valora com "un regal enorme per nosaltres, per l'Església d'avui i del demà", apunta Soler.

Contra l'abús i l'explotació

Soler [va presidir el 15 d'agost](#) la missa dedicada a Casaldàliga a l'església de Santa Maria de Balsareny. Amb la mirada posada en el bisbe Pere, Soler va recordar "la persecució de l'imperi" sobre les primeres comunitats cristianes, a partir del llibre de l'Apocalipsi. I també el paper de Maria, una figura que "en Pere estima molt i que veu com la dona del poble".

En el salm llegit aquell dia, el càntic de Maria, hi veu "una dona senzilla de poble, que se sent profundament protegida, estimada, alliberada, reforçada, dignificada per Déu mateix". Com Casaldàliga, "que lluita amb totes les seves forces al servei de la vida i del seu poble".

També recorda com en Pere "desemmascara amb tanta força el sistema capitalista, neoliberal". Casaldàliga, diu, "critica l'imperi del diner i del poder com l'autor més clar de tantes morts i de tanta vida viscuda sota mínims, de tantes guerres, de tants abusos, de tanta explotació".

Líder també en la diversitat

Tampoc no s'entendria la figura de Casaldàliga sense "l'acollida inacabable que fa a les persones d'altres tradicions i cultures, de tota mena, de tota religió i cultura, i de manera especial de tots els germans més febles que ha defensat aferrissadament, que són els germans i germanes de les comunitats indígenes".

Això ha provocat, amb la seva mort, reaccions de persones ben diverses. És el cas de **Narubia Werreria**, una noia indígena karajà, que va rebre el seu mestratge: "En Pere m'aconsellava, em corregia i mai s'oblidava de dir-me que lluités pel meu poble. Ell deia el meu nom amb la pronúncia correcta, 'inyrube', em saludava amb l'awire'. Ell obria la seva casa i el seu cor."

És significativa "la resposta dels amics musulmans", assenyala Soler, davant la mort de Pere Casaldàliga. És el cas de **Rodrigo Jalloul**, líder musulmà del Brasil, que va descriure Casaldàliga com "un dels més grans defensors dels Drets Humans al Brasil". I també com "un gran representant de tots els líders religiosos del Brasil, un home que ha viscut la religió, la creença, en la pràctica".

També **Mohamad Abdull** es va sumar al condol: “Ens deixa un dels més grans exemples d’enfrontament contra els tirans i las injustícies practicades per ells”

Una bona amiga de Vic li deia fa uns dies al claretià Joan Soler: “Quan penso amb tu, amb els amics d’en Pere, em ve de donar-vos el condol; però quan penso amb en Pere, em venen aquest textos preciosos de Rumi, el místic musulmà, i només puc pensar en ell amb una plenitud gran, total, radical, de trobar-se amb l’Amor cara a cara, abraçat”. Això lliga, diu, amb els poemes finals d’en Pere sobre la mort.